

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.910 van 25 januari 2002
in de zaak A. 88.221/VII-19.985**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 2 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 juni 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 november 1999;

Gelet op de beschikking van 16 december 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 30 oktober 1996 en verklaarde zich op 4 november 1996 een eerste maal vluchteling. Nadat deze asielprocedure was afgesloten met een weigeringsbeslissing van 17 juni 1998, uitgesproken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaarde de verzoekende partij zich op 19 november 1998 een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 8 juni 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 oktober 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene, van XXX nationaliteit, diende haar eerste asielaanvraag op 4 november 1996 in, waarin op 17 juni 1998 door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. Betrokkene keerde niet terug naar haar land, maar diende op 19 november 1998 een tweede asielaanvraag in. Hiervoor baseert betrokkene zich op het feit dat ze van burens en vrienden heeft vernomen dat het ouderlijke appartement waar ze met haar broer Z. woonde, door onbekenden in brand werd gestoken. Betrokkene legt hier een brandweer- en een politieattest van voor. Als tweede element haalt betrokkene aan dat haar broer, Z. (OV. 4.581.239), nog steeds convocaties zou krijgen. Betrokkene verwijst hierbij naar de convocaties die haar broer bij zijn tweede asielaanvraag voorlegt. Betrokkene bevestigde dat al haar problemen veroorzaakt worden door haar broer Z.

Er dient te worden opgemerkt dat de documenten die betrokkene voorlegt als bewijs en gevolg van de problemen zoals uiteengezet tijdens haar eerste asielaanvraag niet van die aard zijn om de zwaar ondermijnde geloofwaardigheid van het eerste asielrelaas te herstellen, gezien het aantal en de ernst van de tegenstrijdigheden. Immers zowel betrokkenes asielrelaas als dat van haar broer Z., waarop haar problemen steunen, werden als bedrieglijk gekwalificeerd.

Gezien bovenstaande vaststellingen, kan er gesteld worden dat de nieuwe elementen die betrokkene aanhaalt niet in staat zijn de tegenstrijdigheden, die bij haar eerste asielaanvraag voorkwamen, te weerleggen en op zich niet van die aard zijn dat er, in

hoofde van betrokkene, een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging kan vastgesteld worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 juni 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1° van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze "exceptie";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij een "laatste memorie" heeft gevoegd bij haar verzoek tot voortzetting; dat het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dergelijk procedurestuk niet voorziet; dat het dan ook uit de debatten wordt geweerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift veertien middelen meent te kunnen uiteenzetten; dat bepaalde van die middelen, zo ze al geen loutere herhaling zijn van hetgeen reeds is gezegd, samen kunnen worden besproken;

3.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij uit het beweerd bestaan van een Franstalig attest van 1 juni 1999 afleidt dat de asielpcedure in de Franse taal diende te worden gevoerd;

Overwegende evenwel dat de verzoekende partij bij haar asielaanvraag het Nederlands als taal van de procedure heeft gekozen; dat de procedure dan ook terecht in het Nederlands is verlopen; dat het middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat drie volgende middelen geput worden uit het feit dat een tolk G.-F. de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het (eerste) verhoor op het Commissariaat-generaal heeft vertaald; dat de verzoekende partij artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geschonden acht (tweede middel), artikel 57 van de "taalwet" (derde middel, waarschijnlijk bedoelt de verzoekende partij de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken), evenals de motiveringsplicht (vierde middel); dat zij in dat verband stelt dat de bestreden beslissing niet kan berusten op deugdelijke motieven wanneer zij gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt "niet te zijn", vermits gebruik werd gemaakt van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en die de taal van de procedure niet gebruikt heeft;

Overwegende dat deze grieven betrekking hebben op de beslissing van 17 juni 1998 en op de daaraan voorafgaande procedure; dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep;

Overwegende dat het tweede, derde en vierde middel niet ontvankelijk zijn;

3.3. Overwegende dat het vijfde, zesde en zevende middel worden geput uit het beweerde feit dat de bestreden beslissing niet zou aangeven door wie zij werd genomen; dat de verzoekende partij daaruit afleidt dat de motiveringsplicht (nogmaals) werd geschonden (vijfde middel), artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet werd miskend (zesde middel) evenals het "substantiële vormvoorschrift dat oplegt te vermelden wie de beslissing genomen heeft" (zevende middel);

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze werd genomen door de heer P. SMET, toenmalig adjunct-commissaris; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat beslissingen als de voorliggende ook kunnen worden genomen door de adjunct-commissaris;

Overwegende dat het vijfde, zesde en zevende middel derhalve niet gegrond zijn;

3.4. Overwegende dat in het achtste middel voor een derde maal wordt voorgehouden dat de motiveringsplicht geschonden werd; dat de verzoekende partij een reeks verdrags-, grondwets- en wetsbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering; dat het

middel verder uiteenvalt in zes onderdelen; dat de verzoekende partij, na de bestreden beslissing integraal te hebben geciteerd, letterlijk het volgende stelt:

"a) Dat de bevestigende beslissing zich aldus beperkt tot te verwijzen naar tegenstrijdigheden welke verzoekster's relaas en dat van haar broer bij hun eerste asielverzoek zouden ondermijnd hebben, zonder dat uit de motivering blijkt dat de nieuwe elementen onderzocht zijn geworden.

b) Dat totaal niet aangegeven wordt welke tegenstrijdigheden in het relaas van broer en zuster het juist betreft.

- Dat de motiveringsvereiste de opgave van de motieven vergt, hetgeen aldus niet gebeurd is. Dat op formeel vlak de bestreden beslissing niet gemotiveerd is.

- Dat gelet op het niet opgeven van wat betiteld wordt als tegenstrijdigheden niet kan worden nagegaan of de nieuwe stukken zoals voorgehouden "niet van die aard zijn om de zwaar ondermijnde geloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag te herstellen".

Dat zelfs nergens concreet aangegeven wordt of verwezen wordt welke tegenstrijdigheden het zou betreffen of waar men die juist in welk dossier zou kunnen vinden.

c) Bovendien kreeg de verzoekster geen kennis van de afwijzingsmotieven terzake van haar broer, hetgeen vereist is wanneer zoals in casu de wet vergt dat bestreden beslissing gemotiveerd is (Cfr. RvSt. Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, R.W., 1982-83, 2266 met noot LAMBRECHTS, W.; NEVEN, J.F., "La motivation du permis d'exploiter", *Aménagement* 1987, 1987, 106-113)

d) Dat de bevestigende beslissing zich aldus beperkt tot te verwijzen naar tegenstrijdigheden welke verzoekster's relaas en dat van haar broer bij hun eerste asielverzoek zouden ondermijnd hebben, zonder dat uit de motivering blijkt dat de nieuwe elementen onderzocht zijn geworden.

Dat totaal niet aangegeven wordt welke tegenstrijdigheden in het relaas van broer en zuster het juist betreft.

Dat een dergelijke motivering eigenlijk altijd kan aangewend worden, zonder verhinderd te worden door concrete kennis van het dossier, in geval er sprake is in de beslissing na eerste asielaanvraag van tegenstrijdigheden en alwaar een tweede asielaanvraag ingediend wordt op grond van nieuwe stukken.

Dat in casu de motivering de waarde heeft van een loutere stijlformule, waardoor niet voldaan wordt aan de motiveringsvereiste nu de wet uitdrukkelijk een motivering oplegt (RvSt., Gillissen, nr. 23.175, dd. 28 april 1983; RvSt. Houyet, nr. 29.346, dd. 17 februari 1988).

e) Minstens diende aan de verzoekster de gelegenheid te worden gegeven haar motieven nader uiteen te zetten. Een beslissing die de essentiële rechten ontzegt nadat de dienst vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing heeft genomen met de mogelijkheid beroep in te stellen bij de Commissaris-Generaal kan niet op deugdelijke motieven berusten.

f) Dat het dringend beroep luidens de bestreden beslissing ingediend werd op 11 juni 1999 en de beslissing zou dateren van 29 oktober 1999

Dat gelet op het tijdsverloop de opgegeven motivering niet opgaat, nu het opgegeven motief direct zou kunnen worden ingeroepen.

Dat niet gemotiveerd is waarom de bestreden beslissing gelet op de ingeroepen motieven binnen de een (sic) redelijke termijn genomen is - daar waar overeenkomstig art. 63/3 van de vreemdelingenwet dit reeds behoorde te gebeuren binnen de 30 werkdagen na indienen van het dringend beroep - tenzij uiteraard dat de echte motieven welke de negatieve beslissing per impossible quod non zouden kunnen dragen niet opgegeven zijn.

Dat wanneer eigenlijk motieven van een beslissing niet opgegeven worden de bestreden beslissing uiteraard niet gemotiveerd is.";

3.4.1. Overwegende dat artikel 6 E.V.R.M. en artikel 149 van de grondwet van toepassing zijn op gerechtelijke beslissingen, en niet, zoals te dezen, op beslissingen van administratieve overheden;

3.4.2. Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

3.4.3. Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen;

3.4.4. Overwegende dat in het eerste onderdeel wordt gesteld dat er enkel wordt verwezen naar andere asielaanvragen van de verzoekende partij en haar broer, zonder dat zij evenwel kan afleiden wat de echte reden voor de genomen beslissing is;

Overwegende dat de beslissing werd genomen omdat, volgens de commissaris-generaal, de nieuwe naar voorgebrachte elementen de ondermijnende geloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag niet hebben kunnen ontkrachten; dat de verzoekende partij op 1 juli 1998 een afschrift heeft ontvangen van de eerste weigeringsbeslissing; dat zij dus mag geacht worden te weten wat de onderliggende redenen zijn voor de afwijzing van de eerste asielaanvraag;

Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel stelt dat nergens de tegenstrijdigheden worden vermeld die deden besluiten tot het bedrieglijk karakter van de (tweede) asielaanvraag; dat de verzoekende partij deze motieven echter kon vernemen bij lezing van de eerste beslissing; dat de commissaris-generaal verder stelt dat de nieuwe elementen die de verzoekende partij aanbracht en die werden vermeld in de bestreden beslissing, niet van aard waren om de tegenstrijdigheden die bij haar eerste asielaanvraag werden vastgesteld, te weerleggen;

Overwegende dat hetzelfde moet gezegd worden betreffende het derde en het vierde onderdeel; dat uit de eerste beslissing van 17 juni 1998 duidelijk blijkt welke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van de verzoekende partij en deze van haar broer;

Overwegende dat, wat betreft het vijfde onderdeel, de hoorplicht in beginsel niet van toepassing is op de asielprocedure, die een louter administratiefrechtelijk

karakter heeft; dat de verzoekende partij niet concreet aantoont hoe het miskennen van de beweerde hoorplicht de motieven van de bestreden beslissing zou hebben aangetast;

Overwegende dat deze onderdelen niet gegrond zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij in het zesde en laatste onderdeel stelt dat er in casu een "laattijdige" beslissing werd genomen in haar dringend beroep en dat dit niet afdoende wordt gemotiveerd; dat dit onderdeel samenvalt met het negende en het tiende middel, en aldaar zal worden besproken;

3.5. Overwegende dat de verzoekende partij in het negende en tiende middel stelt dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij niet is genomen binnen een redelijke termijn;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet wel gewag maakt van een termijn van 30 werkdagen om tot een beslissing te komen na het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch dat hieraan geen sanctie verbonden is; dat deze termijn bijgevolg als een termijn van orde te beschouwen is; dat het negende middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het inroepen van een eventuele schending van de redelijke termijnvereiste, aangezien zij, zolang er geen uitspraak is gedaan over haar dringend beroep, gerechtigd was op het grondgebied te verblijven; dat een eventuele schending van die redelijke termijn eis enkel voor gevolg zou hebben dat de overheid niet meer bevoegd zou zijn om te beslissen; dat de in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing dan zou herleven; dat het tiende middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat aldus is aangetoond dat het zesde onderdeel van het achtste middel niet gegrond is;

3.6. Overwegende dat in een elfde middel de schending wordt ingeroepen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet "al dan niet juncto art. 63/3 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet afzonderlijk"; dat de verzoekende partij in dit middel voorhoudt dat de commissaris-generaal in het kader van de tweede beslissing niet kan volstaan met te verwijzen naar beslissingen die reeds "voorheen zijn gebeurd of zouden zijn gebeurd in verband met het dossier"; dat, steeds volgens de verzoekende partij, "de mogelijkheid tot een tweede asielaanvraag juist in essentie inhoudt dat de beslissingen in de eerste asielaanvraag niet gelden als een soort gewijsde, als een soort onmogelijkheid een nieuwe beoordeling van de zaak te krijgen";

Overwegende dat de commissaris-generaal, om een volledig beeld te krijgen van de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en om zorgvuldig te kunnen beslissen, rekening moet houden met alle bekende gegevens van het dossier; dat de door de verzoekende partij aangehaalde wetsbepalingen zulks niet verbieden; dat de commissaris-generaal de eerste asielaanvraag en de beslissingen die daarover werden genomen, niet als onbestaande kon noch mocht beschouwen;

Overwegende dat het elfde middel niet gegrond is;

3.7. Overwegende dat in het twaalfde middel de schending van de hoorplicht wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij zich in een dertiende middel beklaagt over een beweerde schending van de rechten van de verdediging;

Overwegende dat de asielprocedure een administratieve procedure is waar de rechten van de verdediging niet ipso facto van toepassing zijn; dat geen enkele wetsbepaling de commissaris-generaal verplicht de betrokkene te horen; dat te dezen de verzoekende partij reeds een eerste maal werd verhoord in het kader van haar eerste asielaanvraag, en in het kader van de tweede asielaanvraag de gelegenheid had om haar standpunt schriftelijk uiteen te zetten;

Overwegende dat het twaalfde en dertiende middel niet gegrond zijn;

3.8. Overwegende dat in het veertiende, en laatste middel, wordt voorgehouden dat de bestreden beslissing genomen werd met machtsafwending, omdat de eigenlijke motieven ervan niet zouden zijn vermeld;

Overwegende dat de verzoekende partij echter nalaat te vermelden welke volgens haar de “eigenlijke motieven” van de bestreden beslissing dan wel zouden zijn; dat de verzoekende partij zelfs geen ernstige poging doet om te trachten aan te tonen dat de commissaris-generaal “zijn macht zou hebben afgewend”;

Overwegende dat het middel niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173 euro en 53 cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.